

Cvetinomiirski :

Mati.

(Konec.)

enska zavzdihne.

»Jaz tudi potujem... Celo življenje bom znabiti potovala...«

»Kako to mislite?«

»Zadela me je nesreča, gospod! Pomislite, pred tremi tedni je zasulo mojega moža v rudokopu. Zdaj sem pa s svojima otrokoma na cesti. Nihče me noče vzeti v službo, ker imam skrbeti za družino. Povsod pravijo, da bi jim otroci delali le zgago...«

»Pa s čim se živite?«

»Beračiti moram, ker me nihče noče v službo. Otroka sta pa tako lačna, revčka. Že davno nista bila toliko sita, kolikor bi bilo treba... Je pač križ dandanašnje...«

Medtem sta pričela otroka zopet jokati; še sedem let nobeden ni imel.

Mati vzame enega izmed njiju na kolena.

»Poldek!... Nikar jokati! Jutri ti kupim kaj — čuješ! Kupim!...«

Toda otrok v materinem naročju je ihtel bridko naprej.

»Lacen, mama... Tluha!«

Tudi otrok na tleh se je zgenil in pričel iztezati roke proti materi.

»Lacen! Lacen!«

Materi so se udrle solze.

»Mimica! Lepo te prosim, nikar jokati... Saj bi dala, ko bi le imela... Jaz nisem kriva, če ti ne morem!«

In vsi trije so jeli zdaj ihteti. To je bilo tako bolestin in bridko, da je postalo še meni hudo pri srcu. —

Zunaj je lilo naprej kakor v deročih rekah, ki so prestopile bregove.

Grmelo je še vedno. Svetil je blisk na blisk, tako da se je posvetila vas pred menoj zdajpazdaj v krvavi luči. Dež je škropil v navpičnih krepkih curkih, kakor da pada težak, oster pesek z jokajočega neba.

Mati in otroka ob njej so čepeli nepremično na slami. Zeblo jih je. Posebno otroka, ki sta bila le rahlo oblečena. Zdelo se mi je, da se gibljejo materi ustnice kakor v molitvi in da stiskajo njeni prsti molek.

Votlo je zagrmelo, krvav blisk je spet posvetil. Poldek v materinem naročju je od groze zakričal.

»Nikar se nič ne boj!« ga je pobožala mati.

»Tudi jaz se bojim...« je zajecjlala na tleh Mimica.

Mati je upognila tilnik.

»Kar potolažita se, revčka! Saj se bo kmalu zvedril!«

Pa se ni hotelo zvedriti. Lilo je naprej. Streha pri kozolcu je težko šumela od dežja. Skozi dolgo mrežo tenkih prekelj, ki so bile čisto prazne, je vel hud ledenohladen veter, ki je za ogli žalostno tulil. Morje hmelja v daljavi je bilo kakor izbičano; koli so se malone zibali.

Mati je tiho poihtevala. Kar naenkrat pa si je popravila ruto na glavi in me je poklicala:

»Prosim, gospod, ali bi bili tako dobri, da bi mi dali eno kronico... Se bota otroka vsaj enkrat dodobra najedla... Ali bi bili tako dobri?«

Segel sem v žep, da preiščem, koliko imam še prav za prav. Imel sem vsega skupaj trinosemdeset vinarjev in nič več. Pa naj sem žepe obračal, kolikor sem hotel.

Ko je imela mati moj denar, ga je skrbno zavezala v konec robca in ga spravila v nedrije.

»Bog vam poplačaj!« se mi je solznih oči zahvalila.

»Ah kaj, če berač dá beraču — —«.

Ko je prenehalo deževati, sem se odpravil izpod kozolca. Žep je bil prazen, ali srce mi je bilo tako lahko, da bi bil najrajši vriskal čez vso to mokro raván. —

